

práva zástavního na dražené nemovitosti. Tento předpis je striktní a nemá proto významu, že vnucený správce prohlásil, že částku tu platí na jiné pohledávky berního úřadu. Není správný názor stěžovatelův, že, ježto šlo o sporné skutkové okolnosti, totiž o tvrzení, že přihlášená daň činžovní jest z části zaplacená, měl rekursní soud odkázati odporovatelku, aby svůj odpor uplatnila pořadem správních stolic, neboť částka 2.100 Kč byla bernímu úřadu zaplacená cestou soudní exekuce a k takovému placení musí exekuční soudce sám přihlížeti.

Čís. 13921.

Pro opravné řízení jde o věc nepatrnou, byla-li pohledávka zažalovaná u krajského soudu a přesahovavší původně 5.000 Kč, před koncem ústního jednání v první stolici obmezena na úroky, které nepřevyšují 300 Kč, a na útraty sporu.

(Rozh. ze dne 2. listopadu 1934, R II 524/34.)

Žalobu o 5.166 Kč, zadanou na krajském soudě, obmezila žalobkyně před koncem ústního jednání na 5% úroky z 5.166 Kč za dobu od 10. března 1934 do 16. března 1934 a na útraty sporu. **Procesní soud první stolice** takto obmezené žalobní prosbě vyhověl. **Odvolací soud** odmítl odvolání žalované. **Důvody:** Žalobkyně obmezila žalobní nárok na 5% úroky z 5.166 Kč ode dne 10. března 1934 až do 16. března 1934 a na útraty. Úroky tvoří tedy hlavní nárok a, jelikož nárok ten nepřesahuje 300 Kč, jde o věc nepatrnou (§ 448 a násl. c. ř. s.). Proti rozsudku ve věcech nepatrných může podle §§ 452 čís. 2 a 501 c. ř. s. býti podáno odvolání jen pro zmatečnosti uvedené v § 477 čís. 1 až 7, bez ohledu, zda nárok byl nepatrným již od původu, či se stal nepatrným obmezením žalobní prosby (čís. 346, 6681, 7158 sb. n. s.). V souzeném případě odvolání zmatečnosti neuplatňuje a bylo je tudíž jako nepřipustné odmítnouti (§ 471 čís. 2 a § 474 druhý odstavec c. ř. s.).

Nejvyšší soud odmítl rekurs do odmítacího usnesení odvolacího soudu.

Důvody:

Jde o to, zda pro opravné řízení jde o »věc nepatrnou«, když původně u krajského soudu zažalovaná pohledávka přesahovala 5.000 Kč, byla však před koncem ústního jednání v první stolici obmezena na úroky, které nepřevyšují 300 Kč, a na útraty sporu. Úroky jsou příslušenstvím zažalované pohledávky (§ 912 obč. zák.). Byla-li však žaloba obmezena na úroky, stalo se toto dřívější příslušenství, které zbylo ještě z hlavní věci, jediným předmětem sporu, o kterém jest rozhodnouti rozsudkem. Přípustnost odvolání řídí se pak výší úrokové pohledávky, o níž má odvolací soud rozhodnouti. Nárok útratový není ani částí hlavního nároku, ani jeho příslušenstvím a jest o něm rozhodnouti usnesením, byla-li žalobní prosba obmezena jen na útraty sporu (srov. plen. usnesení ze dne 20. května 1924 čís. Pres. 298/24 čís. 3868 sb. n. s.). Výše útrat nemá vůbec vliv na povahu rozhodnutí o úrocích. Poněvadž

v souzeném případě úroky, o kterých rozhodl první soud, daleko nedosáhly 300 Kč, správně usoudil odvolací soud, že do odvolacího řízení šla již »věc nepatrná« a že rozsudek prvního soudu by mohl být napaden jen z důvodů zmatečnosti vypočtených v § 477 č. 7 (§ 501) c. ř. s. Na tom nemění nic okolnost, že rozsudek byl vydán krajským soudem. Jest sice dáti stěžovateli za pravdu, že pro řízení v majetkoprávních sporech u krajských soudů neplatí předpisy §§ 448 až 453 c. ř. s. a že proto zákon v čl. XIV č. 1 úv. zák. k j. n. zvlášť a výslovně stanovil odchylku o bagatelním řízení je n pro případ, kde je krajský soud příslušný podle §§ 79 a 94 odst. 2 j. n., ale tím otázka, o niž tu jde, rozhodnuta není. Zde jde o otázku o p r a v n ý c h p r o s t ř e d k ů ve věcech nepatrných, o čemž jsou předpisy v §§ 501, 502 odstavec druhý a § 517 poslední odstavec c. ř. s. Tyto předpisy nemají význam jen ve spojení s řízením ve věcech nepatrných podle §§ 448 až 453 c. ř. s., nýbrž i samy o sobě, při čemž jen pojem »věci nepatrné« jest vzat z § 448 c. ř. s. První předpis ustanovuje, že »v n e p a t r n ý c h v ě c e c h« může být rozsudek prvního soudu napaden odvoláním jen pro zmatečnosti v § 477 č. 1 až 7 c. ř. s. vypočtené; druhý předpis praví, že »ve věcech nepatrných« není dopuštěn další pořad opravných prostředků proti rozhodnutí odvolacího soudu; a třetí předpis ustanovuje, že proti usnesení odvolacího soudu »ve věcech nepatrných« jest rekurs vyloučen. Zákon nikde nerozeznává, zda věc byla nepatrnou již od původu, či zda se teprve za řízení nepatrnou stala, buďsi tím, že strana sama přiváděla do odvolacího nebo dovolacího řízení podle svých návrhů (§§ 462 odstavec první a 504 odstavec první c. ř. s.) »věc nepatrnou«, nebo tím, že rozhodnutím prvního neb odvolacího soudu byl původní nárok procesuálně rozštěpen a že by pak do odvolacího nebo dovolacího řízení po rozštěpení přicházela již jen »věc nepatrná«, neboť ve všech takových případech je dílčí nárok samostatnou základnou pro posuzování přípustnosti odvolání nebo dovolání. V uvedených případech nezáleží tedy na tom, zda již p r v n í soud konal řízení podle předpisů o věcech bagatelních, nýbrž záleží jen na tom, zda o p r a v n ý soud by měl podle odvolacího nebo dovolacího návrhu rozhodovati »ve věci nepatrné«. Účelem zákona bylo ulehčiti opravným soudům, pokud by měly rozhodovati jen o nepatrnostech; běží tu pro soudy opravné o použití zásady, že »minima non curat praetor«. Kdyby tomu tak nebylo, bylo by lze vyvolávati činnost odvolacích soudů také jen pro několik haléřů. V takových věcech se lze domáhati rozhodnutí soudu d r u h é stolice jen z určitých v zákoně přesně vypočtených důvodů (§§ 501 a 517 c. ř. s.) a nelze se domáhati rozhodnutí soudu t ř e t í stolice vůbec (§§ 517 poslední odstavec a 502 druhý odstavec c. ř. s.). Že tomu tak jest, jde najevo také z této úvahy: Předpis § 502 c. ř. s. upravuje p ř í p u s t n o s t d o v o l á n í. Kdyby odstavec druhý tohoto předpisu platil jen pro případy, kde šlo o věc nepatrnou již od původu a kde tedy již první soud rozhodoval podle předpisů §§ 448 a 453 c. ř. s. a odvolací soud rozhodoval v rámci § 501 c. ř. s., nemělo by toto ustanovení vůbec smyslu, protože o odvolání z důvodů zmatečnosti rozhoduje odvolací soud jen v neveřejném sezení a jen u s n e s e n í m (§ 471 č. 5 a § 473 c. ř. s.), proti němuž není d o v o l á n í nikdy přípustné. Musí tedy zmíněný předpis míti na mysli jen případ, kde ještě odvolací

soud rozhodoval nikoliv o věci nepatrné, ale kde teprve k dovolacímu soudu jde věc bagatelní (srov. v témže smyslu také zásady vyslovené v rozhodnutích čís. 346, 4314, 4 8 8 8), jež jest zcela obdobné nynějšímu případu (pak čís. 6681, 7158 a jiných sb. n. s.). Napadené usnesení vydal odvolací soud ve věcech nepatrných, není tedy proti němu rekurs. přípustný (§ 517 poslední odstavec c. ř. s.) a bylo jej podle § 526 c. ř. s. odmítnouti.

Čís. 13922.

Zákon proti nekalé soutěži ze dne 15. července 1927, čís. 111 sb. z. a n.

Ustanovení § 15 (3) zákona má na mysli jen a výlučně žaloby zdržovací a odstraňovací, nejsou tím však dotčeny nároky na náhradu škody, odškodného, útrat sporu a uveřejnění odsuzujícího rozsudku.

(Rozh. ze dne 5. listopadu 1934, R I 978/34.)

Žalobou Ck I 299/33 domáhal se žalující elektrárenský svaz na žalovaném elektrárenském svazu, by bylo uznáno právem, 1. že žalovaný jest povinen zastaviti dodávku elektrické energie do katastru obce P.; 2. zaplatiti žalující straně jménem náhrady škody za dobu od 11. června 1933 do 25. listopadu 1933 124.000 Kč, s 5% úroky od 28. listopadu 1933 do zaplacení; 3. že žalující straně přísluší proti žalovanému právo na náhradu škody, vzcházející po dobu, pokud žalovaný dodává elektrickou energii do katastru města P.; 4. že žalovaný jest povinen zaplatiti žalující straně odškodné 25.000 Kč; 5. že se žalující straně přiznává oprávnění uveřejnění pravoplatný rozsudek do jednoho měsíce na útraty žalovaného v časopisech v žalobě uvedených. Soud první stolice odmítl celou žalobu pro zahájení sporu Ck I 155/33 s poukazem na § 15 zákona proti nekalé soutěži. Rekursní soud vyhověl částečně rekursu žalobcovu a změnil napadené usnesení v ten rozum, že zamítl námitku zahájené rozepře potud, pokud se žaloba pod 2.—6. domáhala zaplacení po případě vrácení náhrady škody, odškodného, práva na uveřejnění rozsudku a soudních útrat, a soudu první stolice uložil, by o této žalobě v takto obmezeném rozsahu dále jednal; ohledně žalobního žádání pod 1., domáhajícího se zastavení dodávky elektrické energie do katastru města P. napadené usnesení potvrdil. Důvody: Rekurs žalující strany je důvodný, pokud se žaloba domáhá náhrady škody po případě odškodnění a dalších s tím souvisejících výroků. Paragrafem 15 zák. jest zakázáno jen podání dalších žalob zdržovacích a odstraňovacích, nikoli však další žaloby o náhradu škody, jejíž určení a vymáhání je zcela samostatným nárokem ohroženým nad to podle § 23 případným jeho promlčením. Uplatňování tomu nevádí ani námitka zahájené rozepře podle předpisu c. ř. s., neboť jde podle tvrzení žaloby o nový nekalý čin žalované strany, o zařízení dodávky elektrické energie proti pouhé nabídce k tomu směřující a předchozí žalobou sub Ck I 155/33 pozastavené, a nad to i o jiný nárok, podmíněný vedle nekalého jednání samého ještě dalšími skutkovými předpoklady, které při prvéjší žalobě nepřicházejí v úvahu, takže soud první stolice se mylí, maje za to, že nároky 2—6 žalobní prosby jsou pouhým příslušenstvím nároku 1. v žalobě č. j. Ck I